

Píseň „Hej, Slované“ v 19. století burcovala slovanské národy. Prožijeme opět své národní obrození?

- CZ24 News | 16. května 2020

Píseň „Hej, Slované“ v 19. století burcovala slovanské národy. Ty v té době prožívaly své národní obrození. V revolučním roce 1848 monarchie ještě zúctovala s touto snahou, ale s jejím rozpadem a koncem války roku 1918 se slovanské národy své svobody dočkaly.

Dějiny se ale nezastavily, valily se dál Evropou.... Nástup fašismu, Mnichov 1938 a zrada západních spojenců, okupace a Protektorát. Po zrádném Mnichovu následoval „Drang nach Osten“, tažení Německa na Východ. Národy slovanské měly být zotročeny, vyvražděny... ! Agresory lákalo jejich přírodní bohatství, rozloha i pracovitost. Koncentrační tábory se plnily. Začal boj o holou existenci Slovanů... Obstáli! Vydrželi! Nakonec i zvítězili! Jejich vítězná cesta vedla až do Berlína. Nestydíme se říkat: „Ano, jsme Slované a jsme na to hrdí!“ Obstáli jsme v dějinné zkoušce!

Je to již 75let, co slovanské národy zachránily Evropu před německým nacismem. Nesly největší tíhu II. světové války. Přinesly také největší oběti. Rusko, největší slovanský národ, za cestu svobody platilo miliony svých padlých, umučených, popravených. Jeho vesnice hořely v tisícičkách. Podobně trpěly další slovanské národy. Zejména Ukrajina, Bělorusko, Polsko, Srbsko ... i naše bratrské národy platily životy za svou svobodu, za naši i tu evropskou. Také počty československých obětí jdou do statisíců.... Bojovali jsme na všech frontách poslední války...

Dnes prý máme zapomenout. Místo hrdosti a vlastenectví máme zase žmoulat poddanskou čepici... Místo monarchie, Protektorátu, čekat na novou vrchnost? Cítíme ty snahy potlačit duch slovanský, ty snahy jsou zcela zjevné, jdou sice nenápadně, ale jdou krok za krokem.... Cílem je ovlivnit novou generaci předložit jí nové idoly a naopak vymazat z paměti „nevhodné“ české osobnosti. Přepsat dějiny, vrazit klín do slovanské jednoty, vrátit duch monarchie a přes konzumní drobký, nastolit jiný protektorát s omezenou samostatností. A tak novodobí tvůrci dějin dávají nám nostalgický pokřivený obraz císaře Františka Josefa I. a jeho doby, přidávají k tomu i amerického strýčka.

Místo našich hrdinů se regály knihkupectví prohýbají pod memoáry německých generálů ... a že za jejich taženími byly miliony obětí? Drobnost? Místo hrdinů jsou velebeni kolaboranti, zrádci... A tak nám mizí z paměti, z učebnic, z náměstí mnohé význačné osobnosti národa. Je zpochybňována doba husitská, postupně mizí takové slavné husitské osobnosti, jako byl Jan Želivský, Jan Žižka, Jan Hus... Z dějin i povědomí národa jsou vytlačováni naši buditelé a vzory národa jako Karel Havlíček Borovský, i hrdinové druhého odboje Dr.Edvard Beneš, Ludvík Svoboda, Julius Fučík.... Mnozí jsou opětně kádrováni, pomníky hrdinů jsou káceny. Největší slovanský národ je provokován, urážen, jeho cesta k vítězství je znevažována. Místo vděku, hrdosti na národy slovanské, malověrní hledají novou vrchnost, žmoulají poddanskou čepici. Pokukují po drobečku. Ze směšných figurek se vyrábí hrdinové...

Přesto ti stateční přibývají, zvedají hlavu i prapor, duch slovanský žije! „Hej Slované, ještě naše slovanská řeč žije, pokud naše věrné srdce pro náš národ bije. Žije, žije duch slovanský, bude žít na věky. Hrom a peklo, marné jsou, proti nám vaše vzteky. “

Přemysl Votava